

Księga Daniela - Numer sześćdziesiąt sześć

Odśloniecie proroczej symfonii: czas pieczętowania, późny deszcz i wezwanie do wyjścia z Babilonu

Jeff Pippenger

2024-01-30

Fragment, który rozważaliśmy w poprzednim artykule, mówił, że „wielkie wylanie Ducha Świętego” z osiemnastego rozdziału Apokalipsy „nie nadejdzie, dopóki nie będziemy mieli oświeconego ludu, który z doświadczenia wie, co znaczy być współpracownikami Boga”. Lecz obietnica jest taka, że gdy „będziemy całkowicie, z całego serca poświęceni służbie Chrystusowi, Bóg potwierdzi to wylaniem swego Ducha bez miary”. Określenie „wielkie wylanie” sugeruje, że istnieje też wylanie mniejsze (z miarą).

11 września 2001 roku zstąpił potężny anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, ale „największa część Kościoła” wtedy i wciąż „nie współpracuje z Bogiem”. Między 11 września 2001 roku a momentem, gdy Bóg stwierdza, że wreszcie istnieje grupa, która osiągnęła „całkowite, z całego serca poświęcenie służbie Chrystusa”, „późny deszcz” jest „mierzony”, następuje sąd nad żywymi, a sąd zaczyna się od domu Bożego.

Osiemnasty rozdział Księgi Objawienia wskazuje na dwa głosy, które, jak informuje nas siostra White, są dwoma wezwaniami skierowanymi do kościołów. Drugi głos (wezwanie) to wezwanie do wyjścia z Babilonu, które nastąpi wraz z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym. Pierwszy głos nadszedł 11 września 2001 roku. Wylanie Ducha Świętego, które wówczas się rozpoczęło, było „odmierzone”, gdyż Chrystus najpierw musiał oczyścić lud, na który ostatecznie wyleje Ducha Świętego „bez miary”, gdy wywyższył ich jako sztandar w godzinie wielkiego trzęsienia ziemi. Ta grupa musiała zostać oczyszczona, zanim zabrzmiał drugi głos z osiemnastego rozdziału Objawienia, ponieważ to oni mają być tymi, którzy ogłoszą to przesłanie.

Przy pierwszym rozczarowaniu wiosną 1844 roku protestanci stali się odstępczymi protestantami, a wierni, którzy znaleźli się wówczas w czasie oczekiwania, stanowili świątynię tych, którzy wcześniej nie byli ludem Bożym. 11 września 2001 r. zstąpił potężny anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy i rozpoczął się pierwszy etap oczyszczania i wznoszenia Bożej świątyni czasów ostatecznych; zaczął się on od wystawienia na próbę adwentyzmu laodycejskiego. 18 lipca 2020 r. rozpoczął się drugi etap procesu próby. Podczas chrztu Chrystusa rozpoczął się proces oddzielania starożytnego Izraela, gdy Chrystus wybrał wówczas pierwszych uczniów, którzy stanowili fundament świątyni chrześcijańskiej, którą wówczas wznosił.

Na początku swojej trzyipółletniej służby Chrystus oczyścił świątynię, którą nazwał „domem swego Ojca”, a pod koniec swojej służby, kiedy po raz drugi i ostateczny oczyścił świątynię, Jego orzeczenie brzmiało: „Oto wasz dom zostaje wam pusty”. Poprzedni lud przymierza został pominięty, a Jego nowy lud przymierza został ustanowiony jako „Jego Świątynia”. Gdy nastanie prawo niedzielne, struktura organizacyjna Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego będzie

spustoszona.

Prorok mówi: 'Widziałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia zajaśniała od jego chwały. I zawołał donośnie potężnym głosem, mówiąc: Babilon wielki upadł, upadł i stał się siedliskiem demonów' (Objawienie 18:1, 2). Jest to to samo poselstwo, które zostało przekazane przez drugiego anioła. Babilon upadł, 'ponieważ napoił wszystkie narody winem zapalczywości swego nierządu' (Objawienie 14:8). Cóż to za wino? — Jego fałszywe nauki. Dał światu fałszywy Sabat zamiast Sabatu czwartego przykazania i powtórzył kłamstwo, które Szatan po raz pierwszy powiedział Ewie w Edenie — o naturalnej nieśmiertelności duszy. Wiele pokrewnych błędów rozpowszechnił szeroko i daleko, 'nauczając nauk, które są przykazaniami ludzkimi' (Mateusza 15:9).

Gdy Jezus rozpoczął swoją publiczną służbę, oczyścił Świątynię z jej świętokradczej profanacji. Wśród ostatnich czynów Jego służby było drugie oczyszczenie Świątyni. Tak też w ostatnim dziele ostrzegania świata kierowane są do kościołów dwa odrębne wezwania. Poselstwo drugiego anioła brzmi: „Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ winem zapalczywości swego nierządu napoił wszystkie narody” (Objawienie 14:8). A w donośnym okrzyku poselstwa trzeciego anioła słychać z nieba głos mówiący: „Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jej grzechów i aby nie dosięgły was jej plagi. Bo grzechy jej dosięgły aż do nieba i Bóg wspomniał jej nieprawości” (Objawienie 18:4, 5). Review and Herald, 6 grudnia 1892.

Pierwsze oczyszczenie świątyni odpowiada pierwszemu głosowi z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, a drugi głos to głośny okrzyk wzywający inną trzodę Bożą do wyjścia z Babilonu. Wersety 1–3 wypełniły się, gdy wielkie budowle Nowego Jorku runęły. Stało się to 11 września 2001 roku i wówczas zostało ogłoszone pierwsze oczyszczenie świątyni, czyli pierwsze z dwóch wezwań do kościołów. Pierwsze wezwanie rozpoczęło się przy chrzcie Chrystusa, gdy Duch Święty zstąpił z nieba i rozpoczęła się próba starożytnego Izraela. 11 sierpnia 1840 roku pierwsze oczyszczenie świątyni, czyli pierwsze z dwóch wezwań do kościołów, zostało skierowane do ruchu millerystów.

W tym czasie, w powiązaniu z ostatnimi scenami Sądu Badawczego, rozpoczęło się wylewanie późnego deszczu oraz pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. W tych ostatnich scenach dzieło Chrystusa przedstawione jest jako wymazywanie przez Niego grzechów wiernych z księgi grzechów albo wymazywanie imion deklarujących się jako chrześcijanie z Księgi Życia. Ten okres jest czasem pokrapiania późnym deszczem, ponieważ Bóg wyleje Ducha Świętego bez miary dopiero wtedy, gdy Kościół będzie czysty. W momencie wprowadzenia ustawy niedzielnej wylanie Ducha Świętego będzie bez miary.

"Co czynicie, bracia, w tym wielkim dziele przygotowania? Ci, którzy jednoczą się ze światem, przyjmują światowy wzorec i przygotowują się na znamię bestii. Ci, którzy nie ufają sobie, którzy się upokarzają przed Bogiem i oczyszczają swoje dusze przez posłuszeństwo prawdzie — ci otrzymują niebiański wzorec i przygotowują się na pieczęć Boga na swoich czołach. Gdy dekret zostanie wydany i pieczęć odcisnięta, ich charakter pozostanie czysty i nieskalany na wieczność." Testimonies, tom 5, 216.

Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie świata o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Świat może być ostrzeżony jedynie, widząc tych, którzy wierzą prawdzie, uświęconych przez prawdę, postępujących według wzniosłych i świętych zasad, ukazujących w sposób wzniosły i podniosły wyraźną linię rozgraniczenia między tymi, którzy zachowują przykazania Boże, a tymi, którzy depczą je pod stopami. Uświęcenie przez Ducha wyraźnie zaznacza różnicę między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku. Gdy przyjdzie próba, zostanie jasno ukazane, czym jest znamię bestii. Jest to zachowywanie niedzieli. Ci, którzy po usłyszeniu prawdy nadal uważają ten dzień za święty, noszą piętno człowieka grzechu, który zamierzał zmienić czasy i prawo. Bible Training School, 1 grudnia 1903.

Izajasz wskazuje „dzień wschodniego wiatru”, który określa także jako „srogi wiatr”, który jest powstrzymany (stayeth), jako moment, w którym zaczyna się „mierzenie”.

Według miary, gdy wypuszcza latorośle, będziesz z nim prowadził spór; On powściąga swój srogi wiatr w dniu wschodniego wiatru. Przez to zatem nieprawość Jakuba zostanie oczyszczona, a to będzie cały owoc usunięcia jego grzechu: gdy wszystkie kamienie ołtarza uczyni jak kredowe kamienie rozbite na kawałki, gaje i posągi nie ostoją się. Jednak obwarowane miasto będzie spustoszone, siedziba porzucona i pozostawiona jak pustkowie; tam cielę będzie się paść, tam się położy i ogryzie jego gałęzie. Gdy jego gałęzie uschną, zostaną odłamane; przyjdą kobiety i spalą je, gdyż jest to lud bez rozumu; dlatego Ten, który ich uczynił, nie zmiłuje się nad nimi, a Ten, który ich ukształtował, nie okaże im łaski. I stanie się w owym dniu, że Pan otrząśnie od koryta rzeki aż do strumienia Egiptu, a wy, synowie Izraela, będziecie zbierani jeden po jednym. I stanie się w owym dniu, że wielka trąba zabrzmi, i przyjdą ci, którzy byli bliscy zagłady w ziemi Asyrii, i wygnańcy w ziemi Egiptu, i będą oddawać cześć Panu na świętej górze w Jerozolimie. Izajasza 27:6-13.

„Wschodni wiatr” jest siłą, która zatapia „okręty Tarszisz” i sprowadza sąd na nierządnicę z Tyru. „Wschodni wiatr” jest siłą, która napawa królów lękiem. „Wschodni wiatr” sprowadził na Egipt „palącą” plagę, która spowodowała siedem lat głodu, gdy Józef i faraon wprowadzili cały świat (Egipt) w niewolę, i to „wschodni wiatr” sprowadził „szarańczę”, która podczas wybawienia z Egiptu pożarła wszystko. Islam jest „wschodnim wiatrem”.

Ruchy reformy w prorocत्वach biblijnych stwierdzają, że każdy ruch reformy ma swój swoisty temat. Tematem ruchu reformy stu czterdziestu czterech tysięcy jest islam. 11 września 2001 r. islam trzeciego biada zaatakował bestię z ziemi, a George W. Bush, „drugi”, natychmiast powściągnął „wschodni wiatr”. W tym wydarzeniu, jak zapisuje Siostra White, gdy wielkie budynki Nowego Jorku zostają zburzone, spełniły się słowa z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, wersety 1–3. Te trzy wersety przedstawiają pierwszy z dwóch głosów w osiemnastym rozdziale Apokalipsy. Drugi głos znajduje się w wersecie czwartym i wskazuje na wezwanie do wyjścia z Babilonu, które rozpoczyna się wraz z prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. Islam trzeciego biada jest powstrzymywany przez czterech aniołów z siódmego rozdziału Apokalipsy, podczas gdy sto czterdzieści cztery tysiące są opieczętowywani.

Pan Bóg jest Bogiem zazdrosnym, a jednak cierpliwie znosi grzechy i przestępstwa swego ludu w tym pokoleniu. Gdyby lud Boży postępował według Jego rady, dzieło Boże posuwałoby się naprzód, poselstwa prawdy byłyby zanesione wszystkim ludziom, którzy mieszkają na obliczu całej ziemi. Gdyby lud Boży Mu uwierzył i był wykonawcą Jego słowa, gdyby zachowywał Jego przykazania, anioł nie przyleciałby przez niebo z poselstwem do czterech aniołów, którzy mieli puścić wiatry, aby wiały na ziemię, wołając: Powstrzymajcie, powstrzymajcie cztery wiatry, aby nie wiały na ziemię, aż opieczętuję sługi Boże na ich czołach. Lecz ponieważ lud jest nieposłuszny, niewdzięczny, nieświęty, jak starożytny Izrael, czas zostaje przedłużony, aby wszyscy mogli usłyszeć ostatnie poselstwo miłosierdzia ogłaszane donośnym głosem. Dzieło Pana zostało zahamowane, czas pieczętowania opóźniony. Wielu nie słyszało prawdy. Lecz Pan da im sposobność, by usłyszeli i nawrócili się, a wielkie dzieło Boże będzie posuwało się naprzód. Wydania rękopisów, tom 15, 292.

Ci, którzy są opieczętowani, zostają opieczętowani przed prawem niedzielnym, ponieważ świat może zostać ostrzeżony, a więc wezwany do wyjścia z Babilonu, tylko widząc mężczyzn i kobiety w kryzysie prawa niedzielnego z pieczęcią Boga. Opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczęło się 11 września 2001 roku, ale czas opieczętowania został opóźniony.

Wszyscy prorocy przemawiają do ostatniego pokolenia, a ten fragment odnosi się bezpośrednio do ostatniego pokolenia. W tym ostatnim pokoleniu lud Boży nie „postępował według Jego rady” i z tego powodu czas pieczętowania został zahamowany i opóźniony. Został opóźniony i zahamowany przez bestię z otchłani z jedenastego rozdziału Apokalipsy, która zamordowała dwóch proroków. Ta bestia w czasach Rewolucji Francuskiej była ateizmem i była typem ruchu ateistycznego wprowadzonego przez tych, którzy wprowadzili „wokeizm”, który teraz stawia czoła światu, do ruchu Future for America, a następnie ruch Future for America przestał postępować według Bożej rady i pozwolił, by wpływ tych, którzy promowali swoją współczesną agendę homoseksualną, w połączeniu z innymi, którzy promowali wyznaczanie czasu, utrudnił czas pieczętowania.

Wiele z tego, co zostało mi objawione, tłoczy się w moich myślach i ledwie wiem, jak to wyrazić. A jednak nie mogę milczeć. Pan jest oburzony na ludzi, którzy wynoszą się, by panować nad swymi bliźnimi, i realizować plany, które Duch Święty potępił. Jestem bardziej zdumiony, niż potrafię wyrazić, waszym brakiem rozeznania, że Bóg nie ustanowił tych ludzi. Nowy porządek rzeczy powinien was zaniepokoić, gdyż nie ma on aprobaty nieba.

Naturalne serce nie powinno wnosić do dzieła Bożego własnych, skażonych, deprawujących zasad. Nie wolno ukrywać zasad naszej wiary. Poselstwo trzeciego anioła ma być zwiastowane przez lud Boży. Ma narastać aż do głośnego wołania. Pan ma wyznaczony czas, w którym zakończy dzieło; lecz kiedy nadejdzie ten czas? Gdy prawda, przeznaczona do głoszenia w tych ostatnich dniach, zostanie ogłoszona jako świadectwo wszystkim narodom, wtedy nadejdzie koniec. Jeśli moc Szatana może przeniknąć do samej świątyni Bożej i kierować wszystkim według swego upodobania, czas przygotowania się przedłuży.

Oto tajemnica działań podjętych, aby sprzeciwić się mężom, których Bóg posłał z poselstwem błogosławieństwa dla swego ludu. Tych mężów nienawidzono. Mężowie ci i Boże poselstwo byli wzgardzeni, tak rzeczywiście, jak sam Chrystus był znieawidzony i wzgardzony przy

swoim pierwszym przyjściu. Ludzie na odpowiedzialnych stanowiskach ujawnili te same cechy, które objawił szatan. Dążyli do rządzenia umysłami, do poddania ich rozumowi i ich talentów ludzkiej zwierzchności. Podejmowano wysiłki, by poddać sług Bożych kontroli ludzi, którzy nie mają poznania i mądrości Bożej ani doświadczenia pod kierownictwem Ducha Świętego. Zrodziły się zasady, które nigdy nie powinny były ujrzeć światła dziennego. To nieślubne dziecko należało zdusić w chwili, gdy zaczerpnęło pierwszy oddech. Ograniczeni ludzie toczyli wojnę przeciw Bogu i prawdzie oraz wybranym posłańcom Pana, przeciwdziałając im wszelkimi środkami, jakich ośmielili się użyć. Rozważcie, proszę, jaki pożytek był w mądrości i planach tych, którzy zlekceważyli Boże poselstwa i — jak uczeni w Piśmie i faryzeusze — wzgardzili samymi mężami, których Bóg użył, aby przedstawić światło i prawdę, których potrzebował jego lud.

Czas pieczętowania, który rozpoczął się 11 września 2001 roku, został utrudniony, ponieważ przedstawicielom szatana pozwolono wejść do „samej świątyni Boga”. Kwestia, którą należy tu dostrzec, jest taka, że od 1798 do 1844 roku wznoszono świątynię millerytów, a 22 października 1844 roku posłaniec przymierza nagle przyszedł do swojej świątyni. Świątynia i zastęp były deptane przez papieżstwo przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, a gdy papieżstwo otrzymało śmiertelną ranę, Chrystus rozpoczął dzieło wznoszenia świątyni millerytów, a symbolem świątyni jest liczba czterdzieści sześć, poświęcona przez kilka świadectw.

11 sierpnia 1840 roku zstąpił anioł z dziesiątego rozdziału Księgi Objawienia i rozpoczął się sąd nad protestantyzmem. Ta historia powtarza się co do joty.

W Piśmie Świętym to „wiatr wschodni” zatapia okręty Tarszisz, obala to wielkie miasto Tyr i sprawia, że królowie i kupcy trzykrotnie wołają: „biada, biada” (ach, ach). Lecz w rozważanym fragmencie Izajasza dzień „wiatru wschodniego” jest dniem, gdy Bóg „powstrzymuje swój srogi wiatr”. W tym fragmencie „wiatr wschodni” jest powstrzymywany, aby nie przeszkodzić dziełu trzeciego anioła; dziełu, które dokonuje się w czasie późnego deszczu. W tym fragmencie motyw „powstrzymywanego wiatru wschodniego” identyfikuje późny deszcz, dzieło trzeciego anioła oraz wyprowadzenie innych dzieci Bożych z Babilonu. W tym okresie czterech aniołowie powstrzymują cztery wiatry, w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

A potem ujrzałem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi, trzymających cztery wiatry ziemi, aby żaden wiatr nie wiał na ziemię ani na morze, ani na żadne drzewo. I ujrzałem innego anioła wstępującego od wschodu, mającego pieczęć Boga żywego; i zawołał donośnym głosem do czterech aniołów, którym dano wyrządzać szkodę ziemi i morzu, mówiąc: Nie wyrządzajcie szkody ziemi ani morzu, ani drzewom, dopóki nie opieczętujemy sług naszego Boga na ich czołach. Objawienie 7:1-3.

Powstrzymywanie „wschodniego wiatru”, „rozniewanych narodów” oraz „czterech wiatrów” ma miejsce podczas późnego deszczu, bo to w czasie późnego deszczu pieczęć Boża jest nakładana na Jego lud. Cztery wiatry, wstrzymywane przez czterech aniołów, są symbolem islamu.

Aniołowie powstrzymują cztery wiatry, ukazane jako rozwścieczony koń, który próbuje się wyrwać i pędzić po obliczu całej ziemi, niosąc na swej drodze zniszczenie i śmierć.

„Czyż mamy spać na samym progu wiecznego świata? Czyż mamy być ospali, chłodni i martwi? Obyśmy mieli w naszych zborach Ducha i tchnienie Boże tchnione w Jego lud, aby mogli stanąć na swoich nogach i żyć. Musimy dostrzec, że droga jest wąska, a brama ciasna. Lecz gdy przechodzimy przez ciasną bramę, jej szerokość jest bez granic.” Manuscript Releases, tom 20, 217.

Będziemy dalej rozważać te realia w następnym artykule, gdyż to właśnie "za dni tych królów", reprezentowanych przez ósme królestwo prorocтва biblijnego, które "jest z siedmiu" królestw, Bóg ustanawia wieczne królestwo.

A za dni tych królów Bóg niebios ustanowi królestwo, które nigdy nie będzie zniszczone; a królestwo to nie zostanie przekazane innemu ludowi, lecz rozbije i pochłonie wszystkie te królestwa, a samo ostoi się na wieki. Ponieważ widziałeś, że kamień został odłupany z góry bez udziału rąk i że skruszył żelazo, spiż, glinę, srebro i złoto, wielki Bóg oznajmił królowi, co ma się stać potem; a sen jest pewny, a jego wykład niezawodny. Daniela 2:44, 45.